

L'aigua

Elisabet Roig

Edicions del Bullent

Quan es va acabar l'estiu, la Marta no tenia ganes de tornar a l'institut. Aquelles vacances, la mare les havia dut a passar uns dies a un càmping a la muntanya. Estar-se allà, on hi havia tantes coses per fer, havia divertit moltíssim la Laura. Però la Marta no s'havia volgut integrar i s'havia passat la major part del temps sola, passejant pels camins forestals o tancada dins de la tenda.

Després, de tornada a casa, la mare es va reincorporar a la feina i l'àvia va fer-se càrrec d'elles durant els matins. La Marta ajudava força a casa, però com que darrerament sempre tenia aquella actitud solitària i esquerra, la mare volia que se la vigilés bé.

Menjava poc, no sortia de casa més que per fer un tomb sola pel bosc de la part alta del poble, i no portava amigues. Llegia molt i anotava coses, d'amagat, en una llibreta de color morat que tenia desada en el darrer calaix de la tauleta de nit, però a part de tot això s'havia convertit en una autèntica ànima en pena.

—Em preocupa aquesta noia —deia l'àvia—. Potser hauríem de parlar amb el metge aquell que la porta.

—Sí, sí —deia la mare, atabalada—. Però jo ja no sé què més en pot fer, d'ella. No vol deixar anar el que porta dins, i mentre s'ho guardi, li farà mal i no la podrem ajudar. Haurem de donar-li més temps.

—Però em fa patir, em fa patir molt. La Marta està en una edat de sortir i fer coses i es passa el dia tancada a casa, a la seva habitació.

Es van quedar callades sense saber què dir o fer, i el tema es va enterrar fins que l'agost va passar i va tornar el temps d'anar a classe.

El primer dilluns, la Marta va haver de fer molts esforços per llevar-se. Es va posar els primers pantalons que va trobar i una samarreta vella. Al lavabo, va rentar-se la cara amb pesa i es va recollir els cabells llargs i castanys en una cua, sense gairebé ni mirar-se. Quan va ser a punt, la mare va tractar d'obligar-la a prendre alguna cosa per esmorzar.

—No vull res, mare, ja em compraré una pasta a l'hora del pati.

—Almenys pren-te la llet.

L'institut no era gaire lluny de casa, però la Marta tenia el costum d'anar-hi amb bicicleta. Va pujar a la seva bonica bicicleta de color blau elèctric i es va col·locar el petit casc al cap i la motxilla a l'esquena. Després va començar a pedalar en direcció a l'institut, però quan ja el divisava en la llunyania, va decidir prendre un altre camí.

Va fer un gir brusc cap a la dreta i no es va adonar que algú venia corrents per aquell carrer. Inevitablement van topar.

—Ei, tu! Mira per on vas!

La Marta va poder aguantar força bé l'equilibri i va aconseguir que ella i la bicicleta no rodessin per terra, però l'altre va caure i es va fer un cop al genoll. Ella va deixar la bicicleta a la vorera i es va col·locar al costat del desconegut.

—Perdona, no t'havia vist.

—No cal que ho juris —va

dir aquest, molt enfadat.

El noi amb qui havia topat semblava tenir la seva edat, però no l'havia vist mai per allà, i això que al poble es coneixia gairebé tothom. La Marta va fixar-se en els seus trets —ulls ametllats, pell fosca i cabells molt negres— i li van venir al cap els músics sud-americans que de vegades tocaven a la ciutat unes flautes dolces.

—Estàs bé?

La noia li va allargar la mà per ajudar-lo a aixecar-se, però ell va arronsar el nas en senyal de disgust i la va rebutjar.

—Ja puc aixecar-me sol. Gràcies.

Es va posar dret i va resultar ser una mica més baixet que ella. Semblava que estava molt enfadat i la Marta es va quedar sense saber què dir. Ell es va espolsar la brúcia del terra dels seus texans estripats i, sense mirar-la, va seguir caminant i li va dir:

—Un altre cop, mira per on vas.

La Marta el va seguir amb la mirada, molesta per aquella actitud desagradable. Aleshores va veure com el desconegut s'allunyava amb el cap ben alçat però fent esforços per dissimular la coixesa d'un peu. Això a ella li va semblar típic de tots els nois, que eren uns creguts, i va fer-li una ganyota de menyspreu. Poc després va tornar a pujar a la bicicleta i va pensar que, al cap i a la fi, tampoc no hi havia res més interessant per fer allà i que potser anar a l'institut no seria tan dolent.